

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Secunda secundae Summa Theologiae

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

2 Quid per pietatem aliquibus exhibeatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72772](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-72772)

QVAEST. CI.

Lib. 7. c. 32. proper similitudinē operum. Quia namque opera misericordiæ similis sunt operibus, quæ ex pietate exhibemus sanguine iunctis ac patriæ. cuius opera misericordiæ, opera pietatis vocata videuntur, & qui illis vacant, pī appellari. Et hinc vīrpatum vī detur, q̄ Deus plus dicitur, q̄ pietas diuinæ hac, & illa faciat qm̄ Deum maxime exercet misericordiæ opera. Differunt autem in hoc, quārum ad propositum spectat, officia pietatis ab officijs misericordiæ, q̄ pietas id quod impenitentia debet: misericordia autem sub ratione debiti: misericordia autem sub ratione fable: uationis.

Lib. 8. c. 12.
Et 12. to. 5.

Glo. interliniariis ibid.

Lib. 3. de in-

ventione in

fol. 4. ante

hunc libri.

Lib. 3. c. 12.
tom. 5.

Lib.

secundarios ordinarios ad principalem, ut annexos principali. Ordinatos qui- dem, ut sunt actus inter virum & uxorem, quoniam inter coniuges & cultus, & officia sunt adinuicem tamquam coadiutores ad confirmationem coniugitatis utriusque, quam quilibet coniugium a suis habeat parentibus. Confirmationem propagationis filiorum utriusque parentis sanguinis. Erunt dicimus de filiis, quia si reficiuntur a pietate utriusque, ut coniugatores confanguntur a parentibus suorum. Et quoniam tam coniuges, quam filii secundum ualorem personales actiones & confitentias ad adiuandum, & confortandum consan- guinitatem concordant, i.e. secundum seipso a pietate resplicant, tanquam secun- dum scipios ordinarios principales, qd recipi pietas.

¶ Ad secundum vero dubium dicunt, quod pietas r. cultu, q. sub- fiduum sanguine pa- traque iunctis omnibus exhibet diuersi- mode. Nā parentibus pricipie cultum cū obsequio: filii vero aliquale cultum, dum eos non ut seruos, nō ut illegitimos, &c. trahamus & a seruis, & alia honorari uolum, & in loco ho- nem locum fedendi ex datus, & simili. Omnibus quoque subdidi aliiquid pre- sumens ex pietate nel- conueniendo, uel fal- tem in preparatione animi. Dicitur enim in litera secunda articuli ad ultimum, g- tenendum ad hoc secundum facultatem, & deceniam perlonam, pro loco etiam & tempore, cū sitra- ceptum affirmatur.

Ad PRIMVM ergo dicendum, q. sicut religio est quādā p̄testatio diuinata in Deum: ita ēt pietas est quādā p̄testatio charitatis, quām quis habet ad parentes, & ad patriam. Ad SECUNDUM dicendum, q. Deus longe excellētior modo est principium essendi & gubernacionis, q. pater, uel patria: & ideo alia uirtus est religio, qua cultum Deo exhibet a pietate, qua exhibet cul- ti parentibus, & patria. Sed ea qua sunt creaturarū, per quandam superexcellētiam & causalitatem trā- feruntur in Deum, ut Dio. dicit in lib. * de diu. no. Vnde per excellētiam pietas cultus Dei nominatur, sicut & Deus excellētior dicitur pater noster.

ARTICVLVS III.

Vtrum pietas sit specialis uirtus ab alijs distingua.

Ad TERTIVM sic procedit. Videtur, q. pietas nō sit spe- cialis uirtus ab alijs distingua. Exhibere n. obsequiu, & cultu aliquib. ex amore p̄cedit: sed hoc priuēt ad pietatē. ergo pietas nō est uirtus à charitate distingua.

¶ 2 Præt. Cultum Deo exhibere est propriū religionis: sed etiā pietas exhibet cultū Deo, ut dicit Aug. * 10. de ciu. Dei. ergo pietas nō distinguitur a religione.

¶ 3 Præt. Pietas q. exhibet cultū, & officiū patria, vñ esse idē cū iustitia legali, q. respicit bonū cōcē: sed iustitia legalis est uirtus gñialis, ut pater p. Philo in 5. Eth. * er go pietas nō est uirtus specialis.

SED CONTRA est, quod ponitur Tullio ¶ pars iustitiae.

RESPON. Dicendum, q. aliquavir- tus sp̄alis est ex hoc, quod respici- cit aliiquid obiectū fīm aliq. spālē rōnē. Cū aut ad rationē iusti- tiae pertineat, q. debitu ali⁹ red- dat, ubi inuenitur sp̄alis rō debi- tū alicui persone, ibi est sp̄alis uir- tus. Debetur aut aliquid alicui sp̄aliter, quia est cōnaturale prin- cipiū producēt in esse, & gubernans. Hoc autē principiū respicit pietas, inquantū parentib. & patria, & his qui ad hāc ordinan- tam, & cultū impenitēt: & ideo pietas est specialis uirtus.

Ad PRIMVM ergo dicendum, q. sicut religio est quādā p̄testatio diuinata in Deum: ita ēt pietas est quādā p̄testatio charitatis, quām quis habet ad parentes, & ad patriam. Ad SECUNDUM dicendum, q. Deus longe excellētior modo est principium essendi & gubernacionis, q. pater, uel patria: & ideo alia uirtus est religio, qua cultum Deo exhibet a pietate, qua exhibet cul- ti parentibus, & patria. Sed ea qua sunt creaturarū, per quandam superexcellētiam & causalitatem trā- feruntur in Deum, ut Dio. dicit in lib. * de diu. no.

Vnde per excellētiam pietas cultus Dei nominatur, sicut & Deus excellētior dicitur pater noster.

SED CONTRA est, q. Dñs Matt. 15. redarguit Pharisæos, q. intuitu religionis honore paren- tib. debitu subrahere docebant.

RESPON. Dicendum, quod re- ligio, & pietas sunt duę uirtutes.

Nulla autē uirtus aliij uirtuti con-

cidens ratione alicuius necessi- tatis instantis, in qua tenetur ei subuenire, non ait thesaurizare quasi in lōginquū: quia natura- liter non parentes filiorum, sed filii parentum sunt successores.

A

D

TERTIVM dicendum, q. cultus, & officiū, ut Tullius dicit, * debetur omnibus sanguine iūnctis, & patria benevoli, non tamen æqualiter omnibus, sed pricipue parentibus: alii autem secundum propriam facultatem & decentiam personarum.

¶ Super Questionis contesim, prima Ar- ticulum quartum.

Vtrum occasione religionis sint preter- mittenda pietatis officia in parentes.

In artic. 4. euilem quod in respon- sione ad primum & tertium, nota differentiam litera inter pro- uocationem, & induc- tionem ad malum. Nam si parentes egen- tes filiorum, aut filii- um seruiti, sunt pro- uocatores ad malum, delerendi sunt quid ad hoc, ut uidelicet non sequantur eorum prouocato- res, sed quid ad hoc eos odio habent fi- lii, ut in respon- sione ad primum dici- tur. Si terò parentes non tantum prouocato- res, sed inducētores sunt ad malum, tunc deferendi sunt sim- plicer & absolu- te, & non solum quid ad hoc, ut in respon- sione ad tertium dici- tur. Propter quod si pater infirmus si- liam fibi seruentem nititur uiolare, & il- la non timet se induci, quia sci suara & intentionem, & constantiam, non te- nerit reliquere par- tis sui seruitia, quam- uis propter ipsius de- merita possit illam relinquere, si non uult cessare a pro- uocatione. Vnde & Ioseph non reliquit seruitia domus, quām- uis haberet dominiam suā quotidie fibi molestam, ut dicitur Ge- nesis. 39. Si vero ser- uiens videt se induci ad peccatum, relinque- re tenetur totaliter pa- rentem, iuxta illud. Qui amat patrem plus quam me, non est me dignus.

* In eod. artic. 4. in re- sponso ad quartū, dubium occurrit. An religiosus teneatur siuecurare patri non potenti sine suo ser- uitio vivere. Et est ratio dubii, quia in litera dicitur quid non tenetur, nec debet, aut potest nisi de pralati licentia, & senato religionis sta- tu. Alii autem do- ctores afferunt in oppositum. Ratio autem non apparet viquequaque clara.

Ad